

Školák

Číslo 4
Ročník šestý
2012

A je to tady! Po devíti letech vám všem můžeme konečně říci jedno velké AHOJ! Nejsme moc velká třída, ale přesto doufám, že zde zanecháváme spoustu „stop“. Byli jsme spolu devět let a teď naše společná pouť končí. Každý si zvolil svou cestu a své cíle, kterých chce dosáhnout. Jsme jako jedna velká rodina, známe se od 1. třídy, někteří dokonce od školky. A teď se každý z nás musí vzmužit a vkročit do další etapy života. Poznáme nové věci, o kterých jsme třeba jen zaslechli, poznáme nové spolužáky a učitele. Teď se nám otevírá brána do světa dospělých a je jen a jen na nás, jak si ten svět uspořádáme. Je to jako v té písničce: Všechno hezké jednou končí, ale zároveň něco nového začíná. My, deváťáci, se teď loučíme. Vzpomínejte na nás...

PAVLA KVERKOVÁ

18 STATEČNÝCH

Jméno a příjmení: **Aleš Džubera**

Datum narození: **5. 1. 1997**

Znamení: **Kozoroh**

Záliby: **PC, kolo**

Oblíbený film: **Star Wars**

Oblíbená kniha: **1001 filmů, které musíte vidět, než zemřete**

Oblíbená skupina: **Rage Against The Machine**

Oblíbené místo: **lednice**

Kam povedou moje další kroky: **Střední průmyslová škola Mladá Boleslav**

Jméno a příjmení: **Pavla Kverková**

Přezdívka: **Miss Hell**

Datum narození: **25. 11. 1996**

Znamení: **Střelec**

Záliby: **koně, sport, psi, příroda, focení**

Oblíbený film: **Kazatel**

Oblíbená kniha: **Stmívání**

Oblíbená skupina: **Siempre a Lukáš Adamec**

Oblíbené místo: **příroda**

Kam povedou moje další kroky: **Střední zdravotnická a vyšší odborná zdravotní škola**

„Nikdy se nemrač, i když jsi smutný, protože nikdy nevíš, kdo se zamiluje do tvého úsměvu“.

Jméno a příjmení: **Aneta Kadeřábková**

Datum narození: **21. 11. 1996**

Znamení: **Štír**

Záliby: **práce s koňmi, zábava s přáteli, lenošení**

Oblíbený herec: **Johny Depp**

Oblíbený film: **Simpsonovi, Šmoulové ☺**

Oblíbené místo: **můj pokoj**

Kam vedou moje další roky: **Střední odborná škola pedagogická Čáslav-předškolní a mimoškolní pedagogika**

„Žij v přítomnosti, na minulost nehleď, nic s ní neuděláš“.

Jméno a příjmení: **Gabriela Závorová**
Přezdívka: **Gejbí**
Datum narození: **8. 11. 1996**
Znamení: **Štír**
Záliby: **koně, koně, koně... kamarádi, rodina, kluci**
Oblíbený herec: **Karel Roden**
Oblíbený zpěvák: **Kurt Cobain**
Oblíbený film: **Máj**
Oblíbená kniha: **Alchymista**
Oblíbené místo: **Český ráj**
Kam povedou moje další kroky: **Střední zdravotnická škola Mladá Boleslav**
„Je lepší shořet, než vyhasnout.“

Jméno a příjmení: **Viola Kellerová**
Přezdívka: **Kelly, Viky**
Datum narození: **31. 5. 1997**
Znamení: **Blíženec**
Záliby: **sport, společenské hry, koukání na televizi**
Oblíbený herec: **Johny Depp, Neil Patrick Harris**
Oblíbený zpěvák: **Marilyn Manson, Chester Adams**
Oblíbený film: **Madagaskar, Avatar**
Oblíbený seriál: **How I meet your mother, Futurama**
Oblíbené místo: **postel**
Kam vedou moje další kroky: **Obchodní akademie MB**
„Jdi za svým snem.“

Jméno a příjmení: **Dominika Kmentová**
Přezdívka: **Dodo**
Datum narození: **24. 4. 1997**
Znamení: **Býk**
Záliby: **přátelé, tanec**
Oblíbený zpěvák: **Majk Spirit, Dramatikz, PSH, H16**
Oblíbený film: **Let's Dance, Street dance, Breakout**
Oblíbené místo: **hřiště**
Kam vedou moje další kroky: **Gastronomie a hotelnictví Mladá Boleslav**

Jméno a příjmení: **Michal Kohoušek**
Datum narození: **1997**
Záliby: **počítače**
Oblíbená skupina: **Omph**
„Za peníze si život nekoupíš.“

Jméno a příjmení: **Adriana Kolková**
Datum narození: **24. 2. 1997**
Znamení: **Ryba**
Záliby: **hudba, zpěv, lyžování, čtení, (fotbal :D)**
Oblíbený film: **Forrest Gump, Trója**
Oblíbená kniha: **Andělé a démoni, Hostitel**
Oblíbená skupina: **Nirvana, The Cranberries, Wanastowi Wjeczy, Kelly Family**
Oblíbený zpěvák: **Stevan Tyler, Kurt Cobain**
Oblíbené místo: **postel a gauč**
Kam povedou moje další kroky: **Gymnázium Dr. Josefa Pekaře MB**
„Je lepší být nenáviděn proto, jaký jsi, než být milován proto, jaký nejsi!“

Jméno a příjmení: **Sára Bartalská**

Datum narození: **7. 8. 1997**

Znamení: **Lev**

Záliby: **Hudba, tanec, zábava**

Oblíbený film: **9 hráčů se smrtí, Hříšný tanec, Pošli to dál..., Breakout**

Oblíbená kniha: **Pošli to dál**

Oblíbená skupina: **Coolio, Nelly, PSH, Lil W., H16, Dramatikz**

Oblíbené místo: **Praha a postel**

Kam povedou moje další kroky: **Přímo za nosem ☺ Gastronomie a hotelnictví v MB**

Jméno a příjmení: **Petr Skála**

Přezdívka: **Skalda, Skalič, Skalpl**

Datum narození: **12. 5. 1996**

Znamení: **býk**

Záliby: **PC, fotografování, sport (basketbal, fotbal, lyžování...), knihy**

Oblíbený film: **Sherlock Holmes 2, Hra stínů**

Oblíbená kniha: **Levá ruka boží**

Oblíbené místo: **těch je**

Kam povedou moje další kroky: **Gymnázium Dr. Josefa Pekáře MB**

„Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí“.

Jméno a příjmení: **Jiří Šrůta**

Datum narození: **17. 11. 1996**

Znamení: **Střelec**

Záliby: **sport**

Oblíbený film: **Star Wars, Sherlock Holmes**

Oblíbená kniha: **Hraničářův učeň**

Oblíbené místo: **postel**

Jméno a příjmení: **Ondřej Žáček**
Přezdívka: **Pincek, Fritz**
Datum narození: **10. 9. 1996**
Znamení: **Panna**
Záliby: **Každý sport a vše, co má motor.**
Oblíbený film: **Borat**
Oblíbený zpěvák: **Josef Vojtek**
Oblíbené místo: **pískovna Obruby**
Kam povedou moje další kroky: **Integrovaná SŠ na Karmeli**
„I ta nejtěžší hodina v tvém životě má jen 60 minut“.

Jméno a příjmení: **Lukáš Fišer**
Přezdívka: **Fiša, Botník**
Datum narození: **19. 10. 1996**
Moje záliby: **Fotbal**
Oblíbený zpěvák: **Daniel Landa**
Oblíbený film: **Pariah, Green street hooligans, Svatý boj**
Oblíbená kniha: **Nevím, kuchařka Puršovy mámy**
Oblíbené místo: **Boleslavský kotel**
Kam vedou mé kroky: **pryč z Bousova, do Hubálova**

Jméno a příjmení: **Michaela Horváthová**
Přezdívka: **Míša, Ajša**
Datum narození: **19. 2. 1997**
Znamení: **Vodnář**
Záliby: **tanec**
Oblíbený film: **Honey**
Oblíbený zpěvák: **Majk Spirit**
Oblíbené místo: **káčko**
Kam povedou moje další kroky: **Karmel- obchodník MB**
„Nikdy neříkej nikdy“!

Jméno a příjmení: **Luděk Holub**
Datum narození: **6. 6. 1997**
Znamení: **Blíženec**
Záliby: **fotbal, lyže a jiné sporty**
Oblíbený film: **Maléry pana účetního**
Oblíbená skupina: **Rammstein**
Oblíbené místo: **Hřiště**
Kam povedou moje další kroky: **Autoelektrikář-zemědělník**

Jméno a příjmení: **Vojtěch Folprecht**
Přezdívka: **Mrkev**
Datum narození: **2. 6. 1996**
Znamení: **Panna**
Záliby: **fotbal**
Oblíbený film: **Postradatelný**
Oblíbená skupina: **AC/DC**
Oblíbené místo: **dílna**
Kam povedou moje další kroky: **Průmyslová škola- Jičín**

Jméno a příjmení: **Jitka Koldovská**
Přezdívka: **Bambíno**
Datum narození: **16. 7. 1997**
Znamení: **Rak**
Záliby: **hudba, tanec**
Oblíbený film: **Bastardi**
Oblíbená skupina: **H16, PSH, One Direction**
Oblíbené místo: **Itálie**
Kam povedou moje další kroky: **Maja- Předškolní a mimoškolní pedagogika**

Jméno a příjmení: **Jan Špaček**
Datum narození: **4. 2. 1997**
Znamení: **Vodnář**
Záliby: **hudba, zvířata, jízda na kole**
Oblíbený film: **Sám doma**
Oblíbené místo: **les**
Oblíbená kniha: **zpěvník**
Kam povedou moje další kroky: **Střední škola zahradnická Mělník**

Náš nejlepší a nejhorší den na této škole . . .

Jak budu vzpomínat?

- **Nejlepší dny na škole:** Mezi nejlepší dny na této škole patří třídní výlety, ať už se jedná o první stupeň s pí. uč. Procházkovou nebo o výlety s p. uč. Kuželem. Vystoupení na třídní akademii s břišním tancem. Exkurze s pí. uč. Mendlíkovou a olympiády.
- **Nejhorší den:** Nástup do první třídy. Vzpomínám, jak jsem byla nervózní, jestli zapadnu do třídního kolektivu.
- **Vzpomínky na spolužáky:** Po spolužácích se mi bude velice stýskat. Beru je jako svoji druhou rodinu. Každého mám ve svém srdíčku a vzpomínek na ně mám víc než dost.
- **Vzpomínky na učitele:** Nejlepší vzpomínky mám na p. uč. Kužela. S holkama často vzpomínáme na zážitek ze školního výletu v 6. třídě. Už bylo dlouho po večerce a každý byl ve své chatce. Napadlo nás, že půjdeme navštívit kluky. Tak jsme se oblékly a vydaly jsme se k nim (já, Míša, Gabča a Žaneta). Všechny jsme nenápadně proběhly kolem chaty p. uč. Kužela a p. uč. Grindla rovnou ke klukům. Zhruba půl hodiny jsme si povídali, poté jsme šly zpátky. Na zpáteční cestě nás však natchytl p. uč. Kužel. Neviděli jsme kdo, ale slyšely, jak křičí... „první, druhá, třetí...“, ke mně... „Čtvrtá ke mně!“ rychle jsme zaběhly do chatky a dělaly, že spíme. Po chvíli tam pan učitel přišel a říkal, že nám dá třídní důtku za porušování pravidel. Naštěstí z toho pak sešlo a všem nám spadl kámen ze srdce. Docela by mě zajímalo, co by dělal, kdyby věděl, že v tu dobu byl u nás pod postelí schovanej Honza.

DOMINIKA KMENTOVÁ

- Bylo prvního září roku dva tisíce tři. Den, který mi změnil celý život. Den, který mi změnil mé sny a iluze o životě. Věděla jsem, že nastane nějaká velká změna, a už tehdy jsem si říkala: „Toto je můj nejhorší den!“ A nemohu se dočkat, až dvacátého devátého června letošního roku opustím tuto budovu, možná se slzami v očích, které vzniknou v celém tom dojmu rozloučení, ale se slovy: „Toto je můj zatím nejlepší den!“

- Na své spolužáky se budu snažit vzpomínat v dobrém, ale bude to velmi, velmi obtížné. Musím uznat, že někteří mi velice pomohli. Pomohli mi vytvořit si tak silnou averzi vůči lidem, že to snad ani v 15ti letech není možné. Ale najdou se i tací, které mám ráda, a budou ještě dlouho v mém srdci. A co potom učitelé!? Ani nevím, jak na ně mám vzpomínat. Na každého mám pozitivní i negativní vzpomínky, každého jsem někdy chtěla láskou umačkat a někdy byly chvíle, což bylo častější ☺, kdy jsem měla sto chutí je zavraždit. Ale ano, mohu říci, že na ně budu vzpomínat v dobrém.

GABRIELA ZÁVORKOVÁ

- Nejlepší den ve škole? To byla exkurze v Praze a 29.6.2012
- Nejhorší den ve škole? 1.9.2010
- Jak budu vzpomínat? Na některé spolužáky pozitivně, na některé méně. Každopádně je mám tady všechny nějakým způsobem ráda, ať jsou jací jsou. Na třídního učitele J. Kužela budu také vzpomínat pozitivně. Myslím si a nejsem sama, že na lepšího třídního jsme narazit nemohli.

SÁRA BARTALSKÁ

- Nejlepší den. Sám nevím, možná 1. 9. 2003 a 29. 6. 2012
- Nejhorších dnů je spousta, nebudu konkrétní.
- Na spolužáky budu vzpomínat hodně, na ty normální i ty trochu hráblé.
- Na učitele budu vzpomínat také, hlavně na ty, co mě něco naučili. Budu také vzpomínat na hodiny fyziky a chemie, kde pan učitel Grindl exceloval, ale i na to, jak jsem při nich spal. Na typické „TO JE MATERIÁL“! našeho pana třídního, na turistické ponožky pana G. vytažené až ke kolenou. A na „stulpný“ pana ředitele.

PETR SKÁLA

- Nejlepší dny jsou vždy po vysvědčení, dva měsíce nebudu ve škole!
- Nejhorší den je každý, když musím vstávat do školy. Další, když dostáváme vysvědčení.
- Jak budu vzpomínat na učitele? Samozřejmě v dobrém, protože nás toho hodně naučili. Někteří mi budou chybět víc a někteří méně.

ANETA KADERÁBKOVÁ

Foto: výlet 6. třída

Devět let strávili jsme spolu,
chodili po schodech nahoru i dolů.
Hádek bylo mezi námi nespočet,
v matice byl denně špatný výpočet.

Nikdy se nezavřela naše ústa,
už tu nechceme ani chvíli zůstat.
Nebojte, vzpomínky vezmeme si s sebou,
dokonce i ty, co mrazí a zebou.

Učitelé, děkujeme za vaši podporu,
že jsme tu nebyli cizí.

ADRIANA KOLKOVÁ

Vydatná svačina...☺

Boj o přežití...☹

Miláčci...

Svět na dlani!

Součástí výletu byl i horolezecký výcvik..

Učitelé vzpomínají a přejí devítce **do budoucího života:**

PANÍ UČITELKA INGRID MENDLÍKOVÁ

Jak budu vzpomínat na žáky letošní deváté třídy? Určitě v dobrém. Vzpomínám si na dobu, kdy jste přišli na druhý stupeň. Byli jste takové malé, hodné, poslušné děti. Ráda jsem k vám do třídy chodila. Pravdou je, že jste nebyli zrovna aktivní třída, do mnohých věcí jsme vás museli my učitelé postrčit. Samozřejmě, že mi vytanou na mysli i okamžiky, kdy učitel není zcela spokojen se svými žáky. Mnozí z vás dokázali bravurně vysvětlit, proč zrovna dnes nemají domácí úkol, dokázali snést mnoho pádných argumentů, proč se nenaučili, dokázali polemizovat, k čemu jim vlastně tak nezáživné učivo bude. Byly i takové chvíle, kdy se žák ani nenamáhal s nějakým vysvětlováním a na konci hodiny slohu mi jednoduše odevzdal prázdný papír. Přesto je za vámi všemi za ty čtyři roky strávené na druhém stupni spousta práce. Naučili jste se nepřeborné množství věcí, získali jste nejen spoustu znalostí, ale získali jste také nové poznatky a zkušenosti. Myslím si, že učitel dobře pozná třídu tehdy, když v ní učí více předmětů. Mnozí z vás mě velice mile překvapili, když jsem ve vaší třídě začala učit také dějepis. Zjistila jsem, že někteří žáci, kterým čeština nic moc neříká, mají rádi dějepis, že je baví a že vědí plno zajímavých věcí. Myslím si dokonce, že mě někteří z vás dokonce „vzali na milost.“ Je pravda, že letos, v devítce, jsem trochu propadala skepsi. Tolik budoucích studentů a tak málo z nich má dobré výsledky, tak málo z nich se opravdu připravuje na svá studia na střední škole! Zatím pro většinu z vás všechno dobře dopadlo. Jste přijatí a po prázdninách nastoupíte do školy, kterou jste si vybrali. Přeji vám, aby se vám ve škole líbilo, aby se vám dařilo, abyste tam byli spokojení. Přeji vám, abyste potkali bezva kamarády, abyste měli fajn spolužáky a aby vás učili chápající a spravedlivé učitelé. Přeji vám ty nej nej rodiče. Bez nich byste nemohli dokázat to, co jste si předsevzali. Oni by měli být těmi, kterým byste měli poděkovat především. Na ně se totiž můžete vždy spolehnout, vždy tu budou pro vás. Jsou před vámi nejkrásnější léta vašeho života. Vystudujete, dospějete, prožijete krásné první lásky. Přeji vám, abyste další roky svého života prožili v pohodě, abyste nemuseli řešit problémy dospělých, abyste byli šťastní a spokojení.

PANÍ UČITELKA RADKA PROCHÁZKOVÁ

Jak budu vzpomínat na současné devátáky? Jako na moji třídu, se kterou jsem prožila pět roků. Byla spousta legrace ale i pár průšvihů, které jsme museli společně zvládnout. Dodnes mám schované CD s jejich fotkami, které jsem dostala na rozloučenou v páté třídě. Nyní se s nimi loučím napořád. Chci jim popřát jen to nejlepší, aby se jim dařilo nejen na nové škole, ale i později v zaměstnání. Aby si vybrali takové povolání, které je bude bavit a v životě aby se potkávali jen s lidmi, na které se mohou vždy spolehnout.

PANÍ UČITELKA LENKA DAJČOVÁ

Milí deváťáci, naše společné hodiny hudebky, výtvarky a angličtiny velmi brzy skončí. Ačkoliv jsme si hudební i výtvarnou výchovu v podstatě protrpěli, angličtina byla většinou fajn, pokud mluvím sama za sebe, pak se mi líbilo, že máte svůj názor, že umíte být „lazy“, ale i „smart“, „cool“ a „funny“ kolikrát jsem se srdečně zasmála. Na vaše anglické dialogy se nedá zapomenout, expedice na mořské dno a do Afriky, Jack Package (vyslovováno francouzsky), setkání s věštcem, který mluvil špatně anglicky, objednávka zájezdu na Jamajku ... ne každý do školní práce dokáže zapojit i humor a vtip, a i když to asi nebylo vždycky záměrné, uměli jste si ze sebe udělat srandu, což se cení. Díky za tyto veselé chvíle, díky za prima spolupráci a ať se prodíráte džunglí života vstříc svému osobnímu štěstí s úsměvem a nadhledem. Vaše English teacher, Lenka Dajčová.

PANÍ UČITELKA JAROSLAVA KONÝVKOVÁ

Opět je tu konec školního roku a loučení s deváťáky. Požádali mě, abych napsala, jak je já vidím a co jim přeji. Takže jací letošní deváťáci jsou? Je jich málo, pouze sedmnáct. Jsou vstřícní, pracovití, veselí, snaživí, projeví zájem, zadaný úkol dokáží splnit. Jsou ale dny, kdy mám pocit, že k nim mluvím cizím nesrozumitelným jazykem. To jsou nepozorní, odmítaví, nic je nezajímá, úkoly neplní. A co jim přeji? Aby v budoucnu dny vstřícné převažovaly nad dny odmítavými, aby vystudovali a našli uplatnění ve svém oboru. Aby potkali milé kolegy, chápavé a milující partnery. Aby se jim vše v životě dařilo.

PANÍ UČITELKA KATEŘINA KARNOVÁ

Jak budu vzpomínat na devátou třídu? Samozřejmě, že v dobrém. Je v ní několik osobností, které si jdou za svým cílem, několik flegmatiků, které rozhází snad jenom nedostatek tabáku, několik milých „koček“, ze kterých rostou krásný ženský, několik upovídaných bab, kterým se pusa nezastaví, několik usměvavých sympatů, několik tichých vod, které břehy melou, několik „já nic, já muzikant“, několik hraček, kterým k radosti stačí rozebraná obyčejná propiska, několik vzpurných hlav, které nakonec vždy vychladnou, několik skrytých fotbalových talentů, několik pyrotechnic se zálibou v praskacích kuličkách, několik nadějných trumpetistů.....Všem přeji do jejich dalšího života hodně úspěchů a především příjemné a pohodové okolí. Mějte se. A někdy se stavte.

ROZHOVOR S TŘÍDNÍM:

- Pane učiteli, jak na nás budete vzpomínat? **Špatné se časem zapomíná (naštěstí ☺) - takže snad v dobrém. Sodoma, Gomora.**
- Těšíte se, až od nás budete mít pokoj, nebo byste nás chtěl mít dalších pár let? **V tuto chvíli si od vás rád odpočinu. Ale člověk s věkem moudří, myslím, že za 2, 3 roky bych s vaší třídou vycházel velmi dobře. Zejména pokud byste začali vyvíjet větší aktivitu při vyučování a nebylo vám všechno jedno.**
- Jaký nejvtipnější zážitek jste s námi prožil? **Žádný si nepamatuji.**
- Hrál jste někdy kuželky? **Nehrál, pokud myslíte klasické kuželky. Bowling ano.**
- Zařadil byste nás spíše do jedné z lepších nebo z horších tříd? **Kázeňsky někam mezi. Prospěchově mezi horší.**
- Charakterizujte naši třídu jedním slovem. **Jedním slovem? A co takhle: „Je mi to jedno“.**
„Mám to na háku“.
- Když jste učil na ZŠ v Sobotce, můžete porovnat, na jaké škole se lépe učilo? **Po příchodu do Bousova se mi zdála kázeň žáků horší než v Sobotce. Nicméně když jsem po nějaké době mluvil s bývalými kolegy ze Sobotky o kázni žáků, říkali, že se také tam děti zhoršily. Myslím, že kterýkoliv učitel vám řekne, že s kázní (ale i s učením se) to jde od desítky k pěti.**
- Co byste změnil na naší třídě? **Vaši apatii, lenost.**
- Jak budete trávit prázdniny? A jakým sportům se budete věnovat? **Odpočívat nutnými pracemi doma, týden dovolené s rodinou, přáteli a zřejmě si stříhnu nějakou brigádu, abych se odreagoval od duševní práce ve školství.**
- Je pravda, že chováte včely? A kolik času a práce to obnáší? **Ano. Začal jsem letos, kdy jsem si pořídil patero včelstev (na vysvětlenou: 1 včelstvo = 1 matka (královna), desítky až stovky trubců a stovky až tisíce dělnic; 1 včelstvo = 1 úl) Každá činnost stojí nějaký čas a peníze. Naštěstí včely jsou poměrně samostatní živočichové, takže se na ně chodím dívat průměrně jednou za týden, v zimních měsících tak často není potřeba. Ke včelaření patří i jiné činnosti - nejen vytáčení medu, ale také krmení cukrem, oprava úlů, výměna rámků za nové apod. A samozřejmě vše něco stojí. Včelař nemá jen zisk z medu, ale musí také peníze investovat (cukr, úly, rámky...)**
- Jakou máte rád muziku? Hrajete na nějaké hudební nástroje a od kolika let? **Rád poslouchám klasickou muziku. To ale neznamená, že bych neměl rád i jiné žánry. Mám rád také pop music 60. – 90. let, současně trendy neposlouchám. Chodil jsem do hudební školy téměř od první třídy ZŠ až do posledního ročníku VŠ. Na ZŠ jsem hrál na klavír, na gymnáziu na klarinet a na VŠ na varhany a sám jsem se učil na altsaxofon. Jsem samouk na kytaru a zobcovou flétnu.**

Děkujeme za rozhovor panu učiteli Kuželovi.

Přejeme mu krásné a pohodové prázdniny a aby moc dlouho netruchlil po své třídě.

Naši třídní učitelé:

Jiří Kužel

Pana učitele Kužela jsme dostali, aby s námi společně prožil naši pouť po druhém stupni. Jako prvostupňové děti jsme s ním trávily pouze hodiny tělocviku. Pamatuji si, že nás všechny nadchl. Nebyl to jeden z těch učitelů, který si najde své vybrané favority a jak jen může, přispívá jim k dobru. Pan učitel byl spravedlivý a každého bral stejným metrem. A proto jsme si snad všichni do jednoho přáli, aby na nás

zůstal právě on. Jako jedno z mála přání na této škole se právě tohle splnilo. Našeho pana třídního jsme za ta léta vystřídali v mnohých předmětech. Zdá se mi, že by snad byl schopný odučit všechny předměty, které dostane, a toho je třeba si cenit. Zezačátku jsme si možná všichni nemohli úplně zvyknout na formu, jakou pan učitel učí, ale já sama jsem později poznala, že to je škola života, i věci ohledně třídnictví jí byly. Každopádně si myslím, že všechny tyhle malé krůčky, které se nás pan učitel snažil donutit absolvovat, byly krůčky k samostatnosti. Je to učitel mnohdy tvrdý a neoblomný, ale vím, že vždy, když byla největší nouze a opravdová potřeba dobré známky, i když třeba na to nebyly výsledky, pan učitel se smíloval a dal mi šanci to zkusit znovu. Snad mohu teď říci jedno velké DĚKUJU! Děkuji za sebe a myslím, že i za celou naši třídu.

Radka Procházková

První stupeň jsme strávili povětšinu času ve společnosti paní učitelky Radky Procházkové. Jako nás naučila číst a psát, tak se snažila dostat do nás aspoň kousíčky slušného chování a udržování hezkých vztahů se spolužáky. Dá se to nazvat taková druhá máma. Byla zásadová a opravdu trochu víc přísná. Já, která jsem znala ze školy zacházení jako s batoletem, jsem nestačila zírat a možná jsem se i trošku ze začátku bála. Strach ale díky Bohu časem přešel. Často vzpomínám na hodiny pracovních činností. Každá hodina byla plná nových věcí a výborných nápadů na výtvary, které mám dodnes. Hezké vzpomínky se taky objeví ve spojitosti s čerty. Každý rok na Mikuláše se naše třída vydávala po škole, aby postrašila zlobily a zlobilky. Kniha hříchů, která možná knihovničku její třídy zdobí dodnes, byla červeně obalená a popsaná fixou. Taky nesmím zapomenout na každoroční školu v přírodě ve Sloupu v Čechách. Zajímavé hry, soutěže, dokonce i zimní olympiáda v létě k ukončení výletu. Spousta věcí a díky fotkám oživlých vzpomínek. Díky paní učitelce jsme prožili mnoho a také jsme si toho mnoho odnesli. Když jsme přišli na druhý stupeň, paní učitelka Mendlíková, kterou jsme měli na češtinu, se divila tomu, kolik toho umíme. Všechno jsme si to nesli s sebou z prvního stupně, kdy nás všechno potřebné a možná i víc naučila paní učitelka Procházková. Jako malé děti jsme jí děkovali před čtyřmi roky, teď děkujeme znovu jako velké děti.

ADRIANA KOLKOVÁ

MŮJ NEJLEPŠÍ DEN

Je únor. Uprostřed pololetí. Do školy má přijít nová učitelka. Netrpělivě jsme všichni seděli ve třídě a čekali, až přijde. Do ticha se najednou ozvalo zaklepaní. Všichni otočili hlavu k teď už se otvírajícím dveřím. Vešla malá dívka s kudrnatými vlasy, hnědýma očima a brýlemi, které měla naražené na kořeni nosu. Jak nám řekla paní učitelka, jmenovala se Karina. Všichni ve třídě na ni civěli. Ona se jen červenala a nevěděla kam s očima. Nevím proč, ale ta situace mi přišla strašně směšná. Paní učitelka se nad ní nakonec slitovala a posadila ji do první lavice. O přestávce seděla Karina sama. Všichni se styděli k ní jít, a tak se bavili mezi sebou. „Ahoj,“ řekla jsem, když jsem se po dlouhém přemlouvání sama sebe konečně odhodlala a přistoupila k její

Jaký by byl můj nejlepší den? To je snadné, jen bohužel nereálné. Celé měsíce bych se chystala na ten osudný den. Den konkurzu na tanečníky a tanečnice do crew známého zpěváka Chrise Browna. Jen co by přišel Chris do sálu, měla bych oči jen pro něho, a tak bych ze sebe vydala ten nejlepší taneční výkon. Samozřejmě, že by mě vybrali. Co by to bylo jinak za nejlepší den, že? Některé sny jsou sice nereálné, ale jiné se mohou stát skutečností. A aby se nám i ten největší sen splnil, musíme pro to něco udělat. A já bych pro ten svůj největší sen udělala opravdu cokoli. Trénovala bych celé dny, možná i noci. Pár vymyšlených

Můj nejlepší den v životě byl, když jsem dostala první motokrosovou motorku. Nebyl to žádný výstavní kousek, ale já z ní měla radost. A měla jsem i trochu strach. Přece jenom to byla 125ka a já předtím měla jen simsona. Takže docela změna. Hned jak jsme ji přivezli domů, zkoušela jsem se na ní alespoň udržet, když jsem jezdila sem a tam po naší zahradě. Párkrát mi to „chcíplo“ a táta už byl docela naštvaný. Mamka se mě ale zastala a zachránila mě tím, že nás zavolala na

MŮJ NEJLEPŠÍ DEN

Je únor. Uprostřed pololetí. Do školy má přijít nová učitelka. Netrpělivě jsme všichni seděli ve třídě a čekali, až přijde. Do ticha se najednou ozvalo zaklepaní. Všichni otočili hlavu k teď už se otvírajícím dveřím. Vešla malá dívka s kudrnatými vlasy, hnědýma očima a brýlemi, které měla naražené na kořeni nosu. Jak nám řekla paní učitelka, jmenovala se Karina. Všichni ve třídě na ni civěli. Ona se jen červenala a nevěděla kam s očima. Nevím proč, ale ta situace mi přišla strašně směšná. Paní učitelka se nad ní nakonec slitovala a posadila ji do první lavice. O přestávce seděla Karina sama. Všichni se styděli k ní jít, a tak se bavili mezi sebou. „Ahoj,“ řekla jsem, když jsem se po dlouhém přemlouvání sama sebe konečně odhodlala a přistoupila k její

Jaký by byl můj nejlepší den? To je snadné, jen bohužel nereálné. Celé měsíce bych se chystala na ten osudný den. Den konkurzu na tanečníky a tanečnice do crew známého zpěváka Chrise Browna. Jen co by přišel Chris do sálu, měla bych oči jen pro něho, a tak bych ze sebe vydala ten nejlepší taneční výkon. Samozřejmě, že by mě vybrali. Co by to bylo jinak za nejlepší den, že? Některé sny jsou sice nereálné, ale jiné se mohou stát skutečností. A aby se nám i ten největší sen splnil, musíme pro to něco udělat. A já bych pro ten svůj největší sen udělala opravdu cokoli. Trénovala bych celé dny, možná i noci. Pár vymyšlených

Můj nejlepší den v životě byl, když jsem dostala první motokrosovou motorku. Nebyl to žádný výstavní kousek, ale já z ní měla radost. A měla jsem i trochu strach. Přece jenom to byla 125ka a já předtím měla jen simsona. Takže docela změna. Hned jak jsme ji přivezli domů, zkoušela jsem se na ní alespoň udržet, když jsem jezdila sem a tam po naší zahradě. Párkrát mi to „chcíplo“ a táta už byl docela naštvaný. Mamka se mě ale zastala a zachránila mě tím, že nás zavolala na

NAŠE ŠKOLA

Určitě jste si všimli, že naše škola má jinou barvu. No, proč ne? Už je jaro, a tak shodila podzimní kabátek. A všimli jste si také nápisu? S holkama jsme si říkaly, že tam rovnou mohl být název „Milka“... no nebylo by to lepší než „Škola“? Určitě jo... A hlavně - bylo by to originální. Kdo jiný má na škole napsáno „Milka“? Nikdo! A kdo jiný má tunel ze školy do haly? Vždycky když jím procházím, připadám si, jako bych šla do letadla. To by byla pecka. Letěli bychom někam . . . já nevím, třeba na Madagaskar. Navštívili bychom Melmena, Glorii, Alexe a Martyho. To by bylo skvělé. Ale teď zpátky do reality. Co máme ještě nového? No jasně! Máme výtah, heč! Dobře, je v tom malý háček – nemůžeme se jím vozit. Ale to je vážně jen malý háček. Třeba se to časem spraví. A ještě, abych nezapomněla. V šatnách máme nové skříňky. No vážně. Přesně ty, co jsem vždycky vídala v amerických filmech a toužila po nich. Přesně takové máme. Těším se z toho, jak každý den přijdu, vytasím klíček, zastrčím ho do zámku, otočím a „cvak“ - dveře do říše mých snů se otevrou. Doufám, že tam jednou bude i zrcátko. A taky bych si tam chtěla nalepit nějaké obrázky. Nebo spíše fotky mých oblíbených zpěváků a skupin. Ale to asi nepůjde.

KATEŘINA HORYLOVÁ

Den otevřených dveří

Já, Karolína, Kuba, Gábina a mnoho dalších chodíme do keramického kroužku. Koná se každou středu. Kroužek řídí moje teta – paní Hana Šolcová.

Koncem dubna nás požádala, abychom přišli na kroužek v Den otevřených dveří a předvedli, jak to na kroužku chodí a co obnáší keramika. Aniž by někdo protestoval, ačkoli byla sobota, všichni bez rozmýšlení souhlasili.

Sobota. Sešli jsme se ve škole. Než jsme začali pracovat, měl pan ředitel proslov. My jsme zatím vymýšleli, co vyrobíme. Pak se všichni najednou vyhrnuli do dveří, jako by ji měli tak rádi, že by do ní šli i v sobotu.

Na keramice. Každý si obsadil své pracoviště. Gabča vyráběla dračí přišeru, Kuba parní lokomotivu, Karolína otevřené okno s kytkami a záclonou a já větší hrnek na tužky zdobený kytkami a květináč s mističkou na vodu zdobený obrovským květem z růže.

Když bylo poledne, omyli jsme se a všichni čtyři jsme se i s tetou šli podívat se na výstavu. V každé třídě byly dány stoly k sobě, na nich si mohli návštěvníci prohlédnout dnes už historické fotografie pana Bernarta. Teta nám všechny známé ukazovala.

Když jsme prošli celou školou a vrátili se do naší keramické dílny, uviděli jsme na stole dva spletené copánky. „Nějaké dítě si také vyzkoušelo, co je to keramický kroužek a pokusilo se o výrobek“, řekl jsem. Všichni jsme se tomu smáli. Opět jsme sedli ke stolům a dodělávali výrobky. Neustále se na nás chodili dívat lidé. Najednou jsme mezi nimi uviděli paní učitelku Cindrovou. Vyptávali jsme se jí na různé věci a teta se hned přidala.

Ve tři hodiny jsme ukončili svou práci, řekli si sbohem a odešli. Ale já jsem se šel ještě podívat na interaktivní tabuli. Zde jsem potkal paní učitelku Budínovou, která spouštěla dětem malování.

Chvilí jsem se díval, co děti kreslí, a poté jsem vzadu ve třídě na nízkých skříňkách uviděl fyzikální předměty a hned jsem si jich pár vyzkoušel. Když mě omrzely, opět jsem se díval na děti kreslící na tabuli.

Dohromady jsem byl ve škole od devíti do půl páté. A musím říct: „Je to nádhera mít tuto školu s těmito učiteli. Díky za ně!“

ADAM SYROVÁTKO

RYTÍŘI V NAŠÍ ŠKOLE

Je už jakousi tradicí, že k nám do školy občas zavítají členové skupiny historického šermu Pernštejni z Pardubic. Letos v květnu nás přijeli pobavit i poučit o dějinách české země, tentokrát o vládě Lucemburků s pásmem „Jak se válčilo Lucemburků.“

Jak se Vaše skupina jmenuje?

Jak dlouho už působíte?

9. května to bylo 15 let, co naše skupina vznikla.

Kolik má Vaše skupina členů? Účastní se každého představení vždy všichni?

Naše skupina má jedenáct členů. Šest profesionálů a zbytek jsou poloprofíci. Určitě ne. Na představení stačí dva.

Jak dlouho trvá připravit si takové představení?

Šest až sedm měsíců trvá vymyslet představení a dva měsíce nacvičit ho.

Co všechno ke své činnosti potřebujete? Kde sháníte zbraně a oblečení?

Určitě potřebujeme prořízlou hubu (smích) a kaskadérismus. Zbraně a oblečení jsou dělané na zakázku.

Jak je těžké naučit se to, co umíte vy? Musí mít každý nějakou předchozí přípravu?

No, je to ve cviku. Řekl bych, že šerm je bezpečnější než fotbal (smích). Někdy máme osekání prsty, odřeniny... A jako přípravu doporučujeme dělat nějaký bojový sport.

Jak často vystupujete? Kde vás mohou diváci vidět o prázdninách?

Podle toho, kde nás chtějí. V létě je toho víc, můžete nás vidět na Valdštejně, Grabštejně a dokonce i v Německu.

Zpovídaly K. HORYLOVÁ, K. PODZIMKOVÁ

EXKURZE DO NÁRODNÍHO DIVADLA - PRAHA

I letos jsme se vydali do Prahy. Konkrétně do Národního divadla, kde jsme mohli vidět opravdu vše, co bylo zpřístupněno. Pan průvodce nám ukázal základní kameny, pak jsme také seděli v nádherném hledišti. Jak říkal pan průvodce, seděli jsme na jejich nejdražších místech, a tak se přiznávám, že v této části Národního divadla jsem neměla ani tušení, co pan průvodce vykládal. Užívala jsem si to, že tu sedím. Na tom nejkrásnějším místě, které jsem zatím viděla. Po dalších a dalších vypočetnutých zajímavostech a po prohlídce nádherného foyer jsme se dostali až na samotnou střechu divadla, odkud jsme mohli vidět skoro celou Prahu. Po opravdu překrásné prohlídce Národního divadla a Náprstkova muzea jsme se vydali na Václavské náměstí, kde jsme měli jako vždy rozchod. Z této exkurze jsem přijela domů plná dojmů. A doufám, že do Národního divadla ještě někdy zavítám.

KAROLÍNA STAŇKOVÁ

Coca Cola Školský pohár 2012

Když jsme se 4. června v 7:45 sešly s holkama před školní družinou, panovala mezi námi přátelská, veselá a vítězství chtivá nálada. Když nám pan ředitel odemkl družinu, abychom si tam mohly dát věci a posedět, utvořily jsme si skupinky. Ve všech vedlo stejné téma – jaké asi budou naše soupeřky. Když odbilo 8:45 (což byl čas, kdy pro nás měl přijet autobus), začínala se u nás objevovat tak trošku nervozita. Každých pět minut jsme se chodily dívat z oken v šatnách, jestli už náhodou autobus nepřijel. Takhle jsme tam běhaly do 9:20, kdy se na náměstí objevil modrý autobus. Jelikož jsme byly třetí tým v autobuse, místa na sezení byla téměř rozebraná a já s Denčou jsme si neměly kam sednout. Naštěstí nás nějaký kluk ze Železného Brodu pustil a bylo po problému. Cesta do Prahy byla celkem rychlá a čím blíž jsme byli Strahovu, tím byla atmosféra hustší. Když jsme dorazily na místo, nikdo nevěděl, jestli si máme tašky s věcmi vzít s sebou, nebo je nechat v autobuse. Nakonec jsme si je tedy vzaly s sebou a vyrazily do areálu. Hned u brány na nás čekal Lukáš s cedulí a nápisem ZŠ T. G. Masaryka Dolní Bousov. Lukáš nás zavedl ke stánku, kde jsme se měly přihlásit na přidělení šaten a prezentaci týmů. Než jsme odešly k šatnám, každá z nás obdržela sportovní tašku s kompletním vybavením na fotbal, samozřejmě až na kopačky a chrániče, které jsme musely mít svoje. V tašce byly dvě sady dresů v bílé a červené barvě. Když jsme byly “domácí,” měly jsme dresy bílé, když jsme byly “hosté,” oblékly jsme dresy červené. První zápas, v němž jsme remizovaly 1:1, jsme hrály se ZŠ Velká Bíteš. Druhý zápas se ZŠ Praha skončil taktéž remízou 1:1. Tím náš rozjezd pro 1. den skončil. Pak se dohrávaly zápasy kluků, ale my jsme mohly jet do hotelu a vyzkoušet si například tzv. gumoběh, vodní fotbal, nebo jak moc umíme křičet a různé podobné „atrakce.“ Po slavnostním zahájení jsme se rozprchly do šaten, kde jsme se převlékly, posbíraly své těžké tašky a vyrazily k autobusu, který stál, díky bohu, přímo před bránou, tudíž jsme nemusely nosit ty tašky moc daleko. Po nástupu do autobusu jsme vyjely do nedalekého hotelu Pyramida, kde jsme byly do druhého dne. Myslím, že pracovníci z hotelu z nás málem měli infarkt ☺, protože nikdo nevěděl, jak ovládat výtah. A tak jsme pořád jezdily tam a zpátky. Když už jsme konečně dorazily do našeho osmého patra, odebraly jsme se všechny do svých pokojů. Pak jsme šly na večeři, která byla v podobě švédských stolů. Po večeři jsme zase asi půl hodiny jezdily sem a tam ve výtahu, žádná z nás se ho totiž nenaučila ovládat. Když už jsme se konečně dostaly do našeho patra, šly jsme do pokojů, kde jsme si mohly chvilku odpočinout. Asi v půl osmé večer jsme se sešly na chodbě, abychom se domluvily, co a jak druhý den. Jelikož jsme s Markétou a Denčou měly hodně elánu, šly jsme s paní učitelkou Karnovou a panem ředitelem prohlédnout si blízké okolí. Byly jsme se podívat v parku Strahovského kláštera. Byl krásný. Cestou zpátky jsme se zastavily v obchodě a doplnily “energii” v podobě nanuků. Když jsme dorazily zpátky do hotelu, chvilku jsme běhaly po chodbě, ale pak jsme usoudily, že bychom mohly jít do pokojů, umýt se a spát. Druhý den ráno (5. června) jsme měly budíček v 6:30, abychom vše stíhaly. Jelikož holky z našeho pokoje byly brzy vzhůru, šly jsme na snídani první, takže jsme měli spoustu času nasnídat se a sbalit si věci. V 8:00 už jsme byly všechny na hřišti. První zápasy se hrály od devíti. Bohužel i my jsme hrály v tento čas. První zápas jsme hrály se ZŠ a MŠ Mutěnice. Zápas skončil 1:0 naší výhrou. Druhý zápas jsme hrály se ZŠ Nejdek. Dívky byly sice dobré, ale opět jsme zvítězily, tentokrát 3:1, což rozhodlo o našem postupu do finále. Během ostatních zápasů jsme se mohly vyfotit s bývalým reprezentantem Honzou Kollerem. Bylo pro nás připraveno i vystoupení s pětinasobným mistrem světa ve footbagu Honzou Weberem. Dokonce pro nás byl nachystán i koncert skupiny SIEMPRE & Lukáš Adamec. Myslím si, že to pro nás byl nezapomenutelný zážitek, protože jsme stály hned u podia, což vedlo k našemu celkovému ohluchnutí ☺. Ve finále jsme bohužel opět hrály se ZŠ a MŠ Mutěnice, které postoupily jen díky penaltám.

Tentokrát už nás soupeřky nešetřily a finále vyhrály 2:0. Tím jsme skončily na druhém místě. Naše družstvo se stalo se druhým nejlepším v celé ČR! Já bohužel ve finále sloužila jako fanoušek, protože v prvním poločase druhého zápasu mě protihráčka kopla do kotníku a já byla K.O. Mrzelo mě, že jsem nehrála, ale i tak jsme podaly skvělý výkon a vybojovaly nádherné umístění. Kdybychom vyhrály, mohly jsme v srpnu jet na Olympijské hry do Londýna. Náš tým bohužel do Londýna nejede, ale podívá se tam s vítězným týmem i nejlepší střelkyně. A kdo jiný by to měl být než Denisa Skálová, díky které jsme se dostaly tak daleko. Ale díky patří také Viktorce, Kačce, Kláře, Barče, Míše, Adě, Viole, Markétě, Šárce, Týně, Sáně, Karině a v neposlední řadě panu Janouškovi a panu Skálovi, kteří si na nás v úterý 29. května udělali čas a šli s námi trénovat. Také chci poděkovat Petru Skálovi, který se také podílel na tréninku jak v úterý, tak ve čtvrtek. DĚKUJU za krásné ukončení základní školy.

Pavla Kverková

Rozhovor s Denisou Skálovou

Denisa je žákyní sedmé třídy a už od dětství hraje fotbal. Reprezentovala naši školu spolu s týmem děvčat na letošním Coca Cola cupu, kde byla vyhlášena nejlepší střelkyní.

Denčo, dostala jsi nás do finále, jaký z toho máš pocit? Mám z toho velice dobrý pocit, ale nebyla to jen moje zásluha, ale i mých spoluhráček.

Byla jsi nejlepší střelkyní turnaje a vyhrála jsi zájezd na Olympijské hry do Londýna. Jak moc se těšíš? Těším se moc, v Anglii jsem ještě na fotbale nebyla.

Nevadí ti, že tam jedeš s vítězným týmem, který nás porazil? Zas tak to nevadí, zase poznám nové lidi. Ale jediné, co mi vadí je, že se mnou nejedou moje spoluhráčky.

Kolikrát týdně trénuješ? Dvakrát týdně trénuju v Mnichově Hradišti. Jednou týdně v Praze na Slávii a každý víkend, sobotu i neděli, hraju zápasy.

Je fotbal drahý sport? Tento sport je velice nákladný na dopravu. Ještě že mám skvělé rodiče, kteří mě všude vozí a podporují mě a věnují mi čas.

Jak dlouho hraješ? Fotbal hraju už od svých čtyř let. Takže vlastně už skoro 10 let.

Které největší úspěchy máš za sebou?

Nejlepší výsledky jsem získala letos během jednoho týdne. Bronzovou medaili na mistrovství republiky za Slávii. Zlatou medaili za mladší žáky v Mnichově Hradišti jako

Přeborník okresu, kde jsem skončila jako nejlepší střelkyně, i když jsem poslední tři zápasy nehrála. Se staršími žáky jsme vyhráli 1. A třídu a postoupili jsme do Krajského přeboru. Na už zmiňovaném Coca Cola cupu jsem získala spolu s mými spoluhráčkami stříbrnou medaili. A vyhrála jsem medaili a pohár za nejlepší střelkyni. To byly zatím mé nejlepší výsledky.

V jakých týmech jsi účinkovala? Začala jsem hrát v Dolním Bousově, potom jsem přešla do Mnichova Hradiště, kde hraju doteď. Měla jsem střídavé starty v dívčích týmech AC SPARTA PRAHA, FC MĚLNÍK a momentálně v SK SLAVIA PRAHA. A občas hraju za ženy JIVINA.

Hraješ v dívčích i klučích týmech. Kde je to lepší? Já osobně hraju radši s klukama.

Mají kluci lepší nebo horší kolektiv? Já lépe vycházím s klukama.

Byla jsi s fotbalem i v zahraničí? Byla jsem na turnaji v Holandsku, kde jsme obsadili dvě 1. místa.

Za rozhovor Denise děkují Pavla Kverková a Adriana Kolková. Ještě bychom chtěly Denise poděkovat za celý tým holek, který byl na Coca Cola cupu, protože bez ní bychom se nikdy nedostaly tam, kam jsme došly. Jsme jí vděčné za tento neopakovatelný zážitek a přejeme jí šťastnou cestu do Londýna a mnoho dalších fotbalových i životních úspěchů.

Kristýna Rysová a její neobvyklý koníček

Dnes se budu ptát Kristýny Rysové na něco, co máme dost společné, a to je láska k motorkám.

- ❖ *Kristýno, jakou značku motorky máš a jaký je její obsah?* Mám Sužuji rm 125.
- ❖ *Jela jsi už někdy nějaký závod, nebo se teprve chystáš?* Závod jsem ještě nejela a v blízké době se ani na žádný nechystám.
- ❖ *Jak často jezdíš trénovat?* Obvykle o víkendu, to jezdím nejčastěji do Chleb, když je ale čas, jezdím i v týdnu.
- ❖ *Máš nějakého trenéra, který ti pomáhá zdokonalovat se?* Trenéra zatím nemám, ale mám dvě dost zajímavé nabídky.
- ❖ *Čeho bys chtěla v motocrossu dosáhnout?* Žádný určitý cíl nemám, ale ráda bych se zdokonalila a za nějaký čas, až bych jela o něco lépe než teď, bych možná zkusila závod. Uvidím.
- ❖ *Kdy jsi zjistila, že tě baví zrovna motorky a ne třeba tanec..... jako většinu holek?* Už od mala jsem byla spíš jako kluk. A proto mi můj táta koupil první krosku. To mi bylo dvanáct let. Od té doby motocross zbožňuji.
- ❖ *Kdy se odhodláš na skok přes cestu, který je na dolnobousevské trati?* Jelikož mám na dost dlouho rozbitou motorku, na trať se nedostanu. Ale doufám, že jak budu mít stroj doma, přestanu se tak bát a skočím to.
- ❖ *Umiš si na motorce vyměnit filtr, olej nebo ti zatím pomáhá někdo z rodiny?* Zatím mi pomáhá táta, ale vždy ho pozorně sleduji a snažím se něco naučit. Já si zatím dokážu maximálně uvolnit nějaké šrouby a nalít benzín.
- ❖ *Děkuju za tvůj čas a doufám, že si na trati co nejdřív spolu zajezdíme!!* Taky doufám, ahoj.

Ptal se Martin Šrytr

Pokračování románu Katky Horylové 7. kapitola:***Seznámení***

O velké přestávce přišly obě holky za Andreou. „Ahoj, já jsem Míša.“ „Ahoj, já Andrea.“ „Já jsem Terka.“ „Já zase Andrea.“ „Odkud ses sem přistěhovala?“ začala se vyptávat Míša. „Z Rohatska.“ „Aha, to neznám. Nechtěla by ses s náma kamarádit?“ „Jo, klidně.“ „Tak super.“ Na obědě seděly holky spolu. Andrea pořád pokukovala tajně po Maxovi a všimla si, že se na ni také párkrát podíval. Měl krásné modré oči.

Po obědě šly holky ukázat Andree, kde bydlí. Nebylo to daleko. Andrea jen vyjde a sejde kopeček a je u Míši. Od Míši k Terce jde chvíli rovně, potom do kopce, potom zahne doprava, potom zase doprava a je u Terky. Dohodly se, že budou chodit ráno do školy spolu. U Terky se rozloučily. Terka šla domů a Míša s Andreou pokračovaly v cestě. „Dáš mi svoje telefonní číslo? Kdyby náhodou,“ ptala se Míša. „Jo, jasně. Piš si: 226 385 725.“ „Dobře, díky a ahoj zejtra ráno. Nezapomeň.“ „Ahoj, nezapomenu.“ A vydala se domů.

„Ahoj tati, už mám dvě kamarádky – Míšu a Terku. A nebydlí daleko. Budeme spolu chodit do školy. A Terka se mnou sedí.“ Z telefonu se ozvalo: „To je dobře, že máš hned dvě kamarádky. Už aspoň máš s kým slavit narozeniny. Já už budu muset končit. Papa zlato, na večeri jsem doma.“ „Dobře, tati, měj se.“ Andrea šla do svého pokoje a tam si prohlížela časopisy. Na večeri už pan Opat opravdu přijel domů. Andrea šla po večeri do svého pokoje. Dostala ve škole učebnice a sešity, tak si je rovnala do šuplíku. Všechny sešity a učebnice si krasopisně nadepsala a obalila. Když měla připraveno do školy, šla se umýt a vyčistit si zuby. Potom usedla k počítači a začala psát.

Ahoj Veru.

*První den ve škole. Paní učitelka je hodná, ale na paní učitelku Mocnářovou nemá. Sedím ve třetí lavici vedle Terky. To je taky moje kámoška a mám ještě jednu – Míšu. Jsou super, ale ty jsi lepší. ☺ Toho kluka už jsem poznala, jmenuje se Max. Má krásné hnědé vlasy a modré oči. Je sice nezadaný, ale má ho ráda Míša. Pořád na něj myslím a ve škole jsem se na něj koukala a on se na mě párkrát taky podíval. ☺ Na narožky asi pozvu jen Míšu a Terku. Stýská se mi po Tobě i po Danečkovi. Vyříd všem, že sluníčko mám u postele. Papa Andrea :-**

V tu ránu jí přišla odpověď:

*Ahoj Andy, to je dobře, že máš hned dvě kamarádky. Já mám jednu - Fionu. To už jsem ti ale psala minule. Jak ho takhle popisuješ, můj typ to není. ☺ Hele, ta Míša ho chce, ne? Ale to neznamená, že ho nemůžeš chtít i ty. Když píšeš, že jsou super, tak to pochopí, ne? Přece se nevzdáš kluka jen proto, že už ho má někdo rád! Andy, usmívej se na něj. Třeba tě osloví. ☺ Mám tě pozdravovat od celé třídy. A vyřídím to s tím sluníčkem. Dobrou noc, sladké sny přeje Verča :-**

„Budu se na něj usmívat a doufám, že se na mě taky usměje,“ přemýšlela Andy. Do pokoje vstoupil pan Opat. „Už běž spát Andy, ať nejseš zítra unavená. Dobrou.“ „Dobrou noc, tati.“ Nemohla usnout. Pořád musela myslet na Maxe. Co když si Míša něčeho všimne a zeptá se mě? Co jí odpovím? Promiň, Míšo, ale já jsem se hned první den do Maxe zamilovala-la? Už by se mnou asi nepromluvila. Zkusím jim to říct až později.

Ráno se probudila, oblékla se a nasnídala. Po snídani si vyčistila zuby, obula se a vyšla ven. Šla k Míše před dům a tam čekala. Asi za deset minut vyšla Míša ven. Šly pro Terku a ta už čekala před domem. „To je dost že jdete,“ utrousila. „Se jednou nezblázníš, ne?“ odsekla Míša. „Dneska na ni moc nemluv, má špatnou náladu,“ pošeptala Terka Andree do ucha. Měla pravdu. Dneska byla Míša vážně nějaká divná. Když šly ze školy, konečně jsme z ní vytáhly, co ji trápí. „Píšu mu SMSky, zprávy na FB, e-mailly a on mi neodepisuje. Myslíte, že už si nějakou našel?“ „Já nevím, nemůžeš to furt řešit, mně taky Říša nechce a už jsem se s tím smířila,“ postesklala si Terka. „Holky, ehm, já se do toho nechci míchat, ale...“ „Co by ses do toho nemohla zapojit, když seš naše kámoška? Tak povídej, co jsi

chtěla říct? „Vlastně už nic. Jenom jestli nemáte tenhle víkend čas, já budu mít narozeniny.“ „Jo, asi jo,“ přitakala Míša. Terka také kývla. „Dobře, tak se mějte.“ Holky šly každá svou cestou. Když přišla Andy domů, tatínek seděl na pohovce a četl si noviny. „Ahoj, tati, jak bylo v práci?“ „Ahoj, zlato, jako každý den. A co ty ve škole?“ „Jako každý den.“ Oba se rozesmáli. „Tati, na kdy mám holky pozvat? Obě mají čas o víkendu.“ „Asi v sobotu, to se více hodí. A kolik vás tady bude?“ „Tři. Já, Míša a Terka.“ „Dobře, omluv mě, musím si zavolat.“ „Tak já jdu do svého pokoje.“ Andy si položila tašku vedle psacího stolu, vytáhla si z ní úkoly a sešit, z kterého se bude učit. Usedla k počítači, napsala Verčinu e-mailovou adresu a dala se do psaní.

Ahoj Veru,

dneska mě poprvé oslovil! Měla jsi pravdu, usmívala jsem se na něj a on, když jsem odcházela, mi řekl ahoj!! A Míša se nám svěřila, že mu píše SMS, zprávy na FB a e-maily, a on jí neodepisuje. Prej si asi našel holku, ale já si to nemyslím. A v sobotu budu oslavovat narozky. Udělala jsem zase ty úža pozvánky, doufám, že se holkám budou líbit tak jako tobě. A co Vít a Fiona? Posílám pusy :-* Andrea
Za chvíličky jí přišel nový e-mail:

Ahoj Andy,

vidíš, já ti to říkala. Třeba se s tebou zítra začne bavit. Víš co? Když mu může psát Míša, tak mu napiš taky, ale před ní to radši neříkej (najdi si ho třeba na FB). Tak všechno nejlepší Andy k tvým šestnáctinám. Ty pozvánky se jim budou muset líbit, jsou úžasné! Vít je skvělý, už to ví celá škola. A Fiona- hrůza! Řekla jsem jí, že už se s ní kamarádit nebudu! Ahojky, posílám :-* Verunka
Už bylo pozdě, a tak si šla Andy lehnout. Usnula hned.

8. kapitola: Nádherný víkend

Ve škole rozdala Andy holkám pozvánky.

Slavím své 16. narozeniny a byla bych ráda, kdybys přišla.

„To je takové lomantické vid’? Hlavně ten balónek a čepička.“ šišlala Míša. „Náhodou, je to hezké.“ rozplývala se Terka. Zazvonilo a Míša odešla do své lavice. Když zvonek ohlásil přestávku, jako první k ní přišel Max. „Ahoj.“ řekl a usmál se. Terka se radši odplížila za supící Míšou. „Ahoj.“ odpověděla Andrea. „Jak se máš?“ zeptal se jí. „Ale jo, dobře. A ty?“ opětovala mu otázku. „Já se mám báječně, ale hned jak přijdu domů, dobrá nálada je ta tam.“ „Jak to, u vás doma se něco stalo?“ ptá se Andrea. „Ne, jenom už tě nevidím a nemůžu se na tebe koukat a usmívat. Už na tebe můžu jen myslet.“ Andrea na něj kulila oči. „Co? Ty na mě myslíš?“ „No... ano.“ řekl poněkud zdráhavě. „To je hezký.“ začervenala se Andrea. „Já... totiž, já... na tebe taky... myslím.“ Tak, a bylo to venku. „Vážně?“ kulil na ni oči ještě víc než ona na něj. „A máš tenhle víkend čas?“ „No... jen v neděli.“ „Tak super. A můžu tě pozvat do cukrárny?“ Vtom zazvonilo. Přišla Terka. Nevypadala moc šťastně. Další přestávku Max nepřišel. Asi vycítil, že si holky potřebují promluvit. Přišla Míša a Terka pořád hleděla do sešitu. Míša spustila: „Ty se teď kamarádíš s Maxem, jo? A on taky půjde na tvou oslavu?“ „Jo, kamarádíme se, je na tom něco špatného?“ divila se Andrea. „Jo!“ vykřikla Míša. „Tedy ne, vůbec ne. Půjde taky na tvoji oslavu?“ zčervenala a radši se zaptala na něco jiného. „Ne, nepůjde, bude to jen dámská jízda. Promiň, Míšo, já vím, jak o něj stojíš, ale jsme jen kamarádi. Včera na mě poprvé promluvil.“ řekla Andrea a zasnila se. „Takže tobě se líbí.“ řekla spiklenecky Míša. „Ne... teda, vlastně jo, no uznej, komu by se nelíbil?“ „Mně,“ skočila do rozhovoru Terka. „Uznávám, ale já nevím,

co bych dělala, kdyby měl holku! Potřebuju pomoc!“ natahovala Míša. „Neboj, v sobotu to všechno probereme, jo? A možná u nás budete i spát. Jedna bude spát v mé posteli a druhá v rozkládacím křesle.“ „Já spím na posteli.“ vykřikla okamžitě Míša. „Ale kde budeš spát ty?“ starala se Terka. „Neboj, dám si na zem deku a budu spát ve spacáku.“ Zvonek zahájil další hodinu. Konečně už poslední. Paní učitelka psala na tabuli vzorečky a děti si je opisovaly do sešitů. Najednou se Max otočil a koukal na Andreu, v očích otázku. Ihned ji napadlo, že čeká na odpověď. Přikývla. Max se usmál a otočil se zpět. Andy bude mít rande! Super, pomyslela si. Na obědě po sobě pokukovali. Nestačil jí říct ahoj, protože Míša „prý“ spěchala domů. Doma čekalo Andy velké překvapení. V obývacím pokoji byly všude barevné balonky a veliký nápis.

Pod cedulí stál pan Opat, paní Špálová, Verča a Vítek! Andy začala ječet. Verča se rozběhla k Andy. Objaly se. Potom se objala i s Vítem. Verča s Vítem se složili a koupili jí MP4. „Děkuju, ale to jste nemuseli.“ „Nemuseli, ale chtěli.“ usmál se Vít. Šli do pokoje. Hned jak Andy zavřela dveře, Verča spustila: „Tak co ten Max? No povídej!“ „Už spolu chodíte?“ vyprskl Vít. „Ještě ne. Dnes ke mně přišel o přestávce a ptal se, jak se mám. A pozval mě na rande.“ řekla Andy. „Áááááá“ ječela Verča. „Jdeme v neděli.“ „A kam?“ vyzvídali. „Do cukrárny. Pomůžete mi vybrat, co si mám vzít na sebe? Já fakt nevím.“ „Jasně.“ Nakonec vybrali rifle, tričko se srdíčkem a mikinu s nápisem LOVE. Bylo asi osm hodin, když paní Špálová oznámila, že musí domů. Holky se dlouho loučily. „Neboj, přijedou brzy,“ mrknul šibalsky na Andreu táta. „Tatí, pojď se mnou na romantickéj film.“ škemrá Andrea. „Dobře, ale nebudeš zase brečet!“ hrozí pan Opat. „Slibuju.“ Nakonec se stejně rozběhla. Šla si lehnout v devět hodin a nařídila si budíka na osm, aby mohla připravit vše na oslavu. V osm hodin zazvonil budík. Andy vstala, oblékla se a šla do kuchyně udělat si snídani. V kuchyni stál pan Opat a dělal snídani. „Ahoj, tatí, proč vstáváš takhle brzo?“ „Ahoj, slečno, já tady dneska nebudu. Musím si něco zařídit a taky vás tu nechci rušit.“ Položil snídani na stůl, vzal si klíče od auta a odešel. Andy popadla talíř, naházela do sebe chleba s máslem a sýrem a šla nakoupit. Musela nakoupit nějaké občerstvení. Koupila chipsy, sušenky, bagetu na jednohubky a gumové medvídky. V půl dvanácté měla jídlo hotové a pustila se do vaření oběda. Udělala si řízek a bramborovou kaši. Byla jedna hodina. Musí udělat ještě nějakou výzdobu. Nafoukla asi dvacet balónků a pověsila je na strop.

Láska májová

„Miluješ mě?“ ptal se chlapec nádherné plavovlasé dívky, která mu seděla v náručí. Její hluboké černé oči se na něj upřely se z bičující silou. Její oči plné něhy se na něj upíraly a lákaly do svých temných hlubin. Její rty lákaly k polibku. Ale nemůže jí políbit. Ne, když neví jestli . . . Měsíce plné nejistoty. Miloval ji, miloval ji z celého srdce. A jestli není připravena říct ta slova, on počká. Počká třeba věčnost. Počká na ta slova, která touží slyšet. Znovu se podíval do jejích očí, ve kterých se odrážela odpověď na jeho otázku. Ale on ta slova potřeboval slyšet. Podíval se jí zpřímá do očí. Usmála se. „MILUJU TĚ,“ zašeptala do větru. Byla to slova, která celé roky toužil slyšet. Slova, která naplnila jeho srdce láskou. A tak jí ji slíbil. Ta slova už přece řekla. Její oči byly upřímné. Přetékal láskou. Vydrží jejich láska? Ano nebo ne? Ano, určitě vydrží! NAVŽDY.

Barbora Ouředníčková, 8.tř.

Máte rádi staré věci?

Babiččin prstýnek

Moje babička dostala ke své svatbě stříbrný prstýnek. Babička ho nosila dlouhou dobu. Za tu dobu se jí narodily dvě děti, obě to byly dcery. Její starší dcera má jméno Vladka, ta se vdávala jako první. A babička chtěla dodržet tradici, tak jí ten prstýnek věnovala. Jenže když se vdávala babiččina druhá dcera, teda moje maminka Romana, tak nastalo dilema. Jak to bude s prstýnkem? Která z babiččiných dcer by měla prstýnek vlastnit? Ale babiččino rozhodování netrvalo moc dlouho, protože se Vladka rozvedla a prstýnek putoval k mé mamince. Ona se pak také rozvedla a prstýnek putoval k tetě, která se znova vdávala. Jelikož se pak maminka zase vdala, babička dostala nápad a nechala vyrobit úplně stejný prstýnek, aby se na sebe maminka s tetou nerozzlobily a nehádaly se, která ho tedy bude vlastnit. Obě dcery byly spokojené. Babička byla ráda, že se plní dlouholetá tradice. A já doufám, že jednou také tenhle prstýnek dostanu.

Viktorie Kalinová

Baletní střevíčky

Proč stále koukám na baletní střevíčky, které jsou staré více než sto padesát let? Kde se zrodil můj blízký vztah k tanci? Když si střevíčky prohlížím a přemýšlím nad minulostí, napadne mě, že jsem svůj talent na tanec asi opravdu zdělila. Moje maminka, babička i prababička chtěly být také tanečnicemi. Proč si tedy nesplnily svůj tajný sen? Já ten svůj chci za každou cenu proměnit ve skutečnost. I kdyby mě to stálo veškeré mé úsilí. Co já vím, třeba když se mi to povede, budou na mě všichni hrdí a možná i prababička s pradědečkem se tam nahoře budou mnou chlubit. Ale teď zpátky ke střevíčkům. Co kdybych je vyndala z vitríny a začala je nosit? Vždyť jsou zářivě bílé, poseté stříbrnými kamínky a na špičce je malinký podpis mé prababičky. Všichni by mi je záviděli. Jenže já je z vitríny stejně nevynám. Už proto, že jsou pod zámkem. A také proto, že chci, aby mi mou prababičku alespoň něco připomínalo.

Karolína Staňková

Koleje v křoví

Jsem v Rokytňanech, sedím v motoráku a slyším zvuk unaveného motoru. Dívám se z okna do polí. Tu spatřím cosi divného. Je zde pár starých drátovodů. Jsou pokryté rzí. O kus dál se rýsuje malá vyvýšenina. Do ní je vyhloubený zářez a v něm na hromadě mezi štěrkem a kamením leží pár pražců. Co tu asi bylo? Je mi to divné. Vystoupím a jdu se tam podívat. Najednou slyším píšťalku průvodčího a ... vlak se rozjíždí. Nemá cenu běžet za ním. Pojede další. Mám čas, a proto jdu podél toho zářezu. Dostanu se na pole. Ale není to jen tak obyčejná cesta. Je sypaná rzí pokrytými kameny a lemována náletovým křovím. Cesta náhle mizí v trávě a z ní se tyčí vysoký sloup. Podle betonové patky a spuštěného mechanismu návěstního ramene poznávám, že je to torzo mechanické návěsti. Teď je mi vše jasné! Tudy se kdysi ozýval tlukot kol a supění páry. Kolejové těleso mě vede dál do lesa. Jdu pomalu. Podél cesty jsou rozesety bývalé kilometrovníky. Narazím na kus koleje. Zůstává tu jako němý svědek zdejšího provozu. Pražce jsou ztrouchnivělé a porostlé mechem. Jsou sice napuštěny „karbolkou“, ale za ta léta přestává sloužit. Jsou na ní vysráženy kapičky rosy. Uchycení kolejí je značně rezavé a kus kolejnic nad nimi také. Kousky rzi se z nich odlupují jako kůra ze staletého dubu. Proč se zde muselo přestat jezdit? Bylo to jen nevhodné, nebo trať musela ustoupit vyšším zájmům? Na to mi dnes už nikdo neodpoví. Naši předkové zde prolévali pot a mnohdy i krev. Ale to dnes už nikdo neocení. Nakonec ze všeho zbylo jen pár domků a kus koleje v křoví.

Jakub Bechyně

Rybářský prut *Ondřej Kameník*

Asi nejvzácnější věcí je pro mě můj starý, přesto nádherný rybářský prut po dědovi. Miluji rybaření a každé léto ho mívám u sebe jako talisman, abych chytil co nejvíce ryb. Nechytám s ním, protože by se mohl poškodit. Když vidím tenhle prut, vzpomenu si na to, jak mě to děda učil, na svou první, sice malou, ale krásnou rybičku, kterou jsem chytil v Jemníkách na chatě, a na ten pocit, když jsem ten prut držel zcela poprvé v ruce. Nikdy nezapomenu na to odhodlání, když jsme s dědou kráčeli k rybníku a tahali jednu rybkou za druhou. Sice nebyly tak velké, ale nebýt těchto malých rybiček a mého dědy, asi bych nikdy nechytal. Doufám, že ten prut budu mít pořád u sebe a bude mi nosit štěstí, až tu děda nebude. A neustále mi bude připomínat moje zážitky s rybařením a s člověkem, který mě to všechno naučil. S mým dědou.

Stoletá kniha pohádek *Karolína Plešingerová*

Stoletá kniha pohádek. Takové jsem dala jméno knížce, kterou zdědila moje babička po své mamince. Tuto knížku četla moje babička mé mamince a ta zase mě. Nejraději jsem měla, když mi maminka četla při dlouhých večerech a ukazovala mi při tom hezké ilustrace k pohádkovým příběhům této knihy. Ani nevím, odkud tato knížka je. Ani babička to neví. Ale vím jistě, že pro naši rodinu je takovým malým pokladem s písmenky. Její přesný název neznám, poněvadž hřbet knihy je do poloviny roztržený a na přední straně knížky je místo názvu obrázek rytíře, který nejspíš představuje hrdinu této knihy, protože je namalovaný i na předposlední stránce. Některé listy již z knihy vypadaly, ale to mi nevadí. Ráda si z ní čtu i teď. Pro mě její kouzlo dosud nepohaslo.

Šperkovnice *Barbora Ouředníčková*

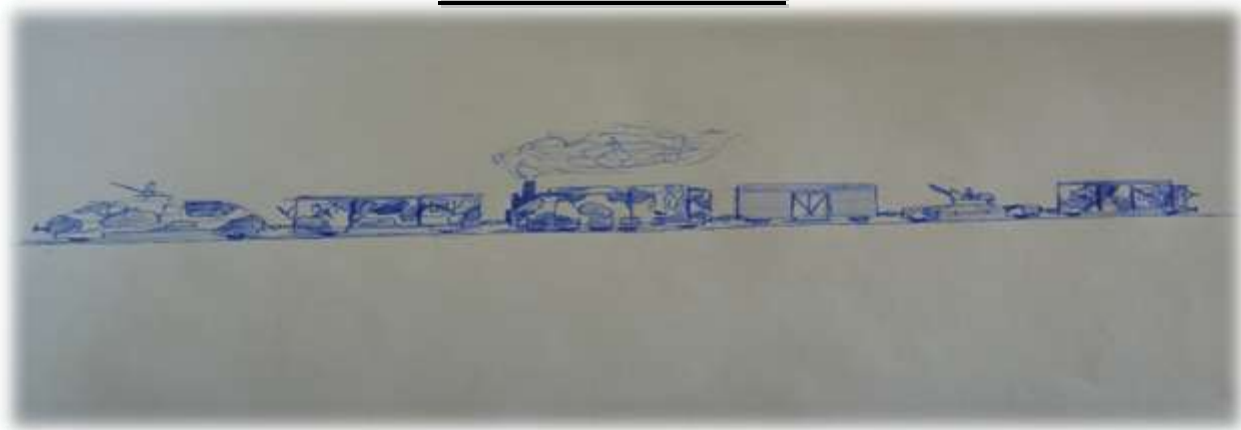
Drobné perličky přilepené k dubovému dřevu se lesknou v záři slunce. Malá šperkovnice po dědečkovi. Nejcennější věc, která mi po něm zbyla. Mušličky vyryté do dřeva vypadají jako pravé. Třpytivé kamínky fialové barvy vytvářejí nádhernou souhru barev. Třpyt slunce je dělá ještě hezčími, dokonalejšími, opravdovějšími. Když šperkovnici otevřu, začne hrát krásná melodie. Melodie, která je naprosto jedinečná. Neopakovatelná. Pamatuji si ten den, kdy mi děda šperkovnici dával. Dědeček byl už hodně starý. Měl problémy se srdcem. Byl to pátek a já běhala ve vysoké trávě za domem. Dědeček mě tehdy zavolal a ukázal mi ji. Byla kouzelná. Měl ji po své mamince. Tehdy ji zvedl ze stolu, dal mi ji a se smíchem řekl: „A ne že ji hned rozbiješ!“ O týden později zemřel. Ve spánku. Nerozbila jsem ji. Miluju ji. Je to jediná věc, která mi po něm zbyla. A později, až budu mít vlastní děti, dám ji své dceři. A ta potom té své. A já budu šťastná, protože tahle šperkovnice v sobě bude nosit staleté vzpomínky. Vzpomínky na život. Vzpomínky na ty, které jsme milovali.

„Pošeptej po větru“

Vážně je to pro mě? Jen pro mě? Ta krásná, lesklá knížka je teď moje. Uchopila jsem ji a přitiskla si ji na hrudník. Nasála jsem vůni papíru. Už se vidím, jak sedím na posteli a čtu. Jen já a ona. Vžiji se do role hlavní hrdinky a prožívám s ní všechna dobrodružství. Ať už napínavá, smutná, veselá nebo ohromující. Znovu jsem si knížku prohlédla. „Pošeptej po větru“. Zajímavý název. Přemýšlela jsem, s čím by to mohlo souviset. Pošeptám po větru vyznání lásky a on už si větrík najde, komu jsem to chtěla pošeptat a dopraví zprávu až k jeho uchu. Lenka Lanczová. Tato spisovatelka byla pro mě neznámá. Zatím. Tato knížka mi otevřela dveře a já mohla nahlédnout a zjistit o Lence něco víc. No, jak se to vezme. Nejistila jsem nic ze soukromého života, ale objevila jsem, jak krásně se vyjadřuje, jak se umí dívat pohledem hlavní hrdinky a popsat to, co nikdy nezažila nebo necítila. Proto obdivuji spisovatele. Ale to už odbíhám od tématu. Knížku jsem položila na svá kolena a podívala se na titulní stránku. Blondatý kluk se sklání nad blondátou dívkou, která se na něj usmívá. V pozadí je jen modré nebe. Dívky jsem si moc nevšímalá, prohlížela jsem si toho chlapce. Delší blondaté vlasy větrem rozevláté mu padaly do očí. Ani jsem se té dívce nedívala. Kdybych byla na jejím místě, také bych se sladce usmívala. Otevřela jsem knihu a ponořila se do víru lásky. Bylo to tak smutné. A zároveň krásné. Knihu jsem si musela po nějaké době přečíst ještě jednou.

Kateřina Horylová

Vlak hrdinů

Je dvacátého dubna 1945, deset hodin dopoledne. Hranice protektorátu překračuje pancéřový vlak, směr Praha. O dva dny později, dvacátého druhého, je už sedmdesát drážních zaměstnanců mrtvých. Pancéřák projíždí a vojáci bez slitování střílí do všeho živého okolo trati. Je to nelidské. Nevinní lidé umírají pod vládou říšské orlice. Třicátého se toto obrněné monstrum na kolejích přiblížilo ke Slanému. Na zdejší nádraží se v kanceláři rozezní telefon. Vechtr ze sousední stanice sděluje zdrcující správu. Výpravčí si zavolá strojvedoucího Jílka. „Co budeme dělat!“ Vykřikne. „Mám nápad,“ odpoví Jílek. „Čtyři sta třicet trojka je roztopená a na třetí koleji stojí dva plošináky z Kladna naložené ocelí.“ Výpravčímu došlo, co se strojvedoucímu líhne v hlavě. „Je to nebezpečný!“ „Ale jinou možnost nemáme.“ Odpovídá klidně Jílek. „Tak dobře..., ale je to na tvoji zodpovědnost.“ Vagony připravili co nejrychleji to šlo a lokomotiva je roztlačila před sebou. Plnou parou vpřed. Za chvíli uháněla lokomotiva nejvyšší možnou rychlostí a krajinou se linulo supění páry. „Skákej!“ zakřičel Jílek na topiče. „A co vy?“ „Strojvůdce opouští stroj jako poslední, ... tak skákej!“ Topič poslechl. Jílek byl ještě asi tři minuty na stanovišti a pak taky vyskočil. Souprava jede dál sama. Asi dvě stě metrů. Pára syčí a . . . najednou se před vagony s ocelí objeví pancéřák. Ozvala se ohlušující rána a skřípění plechu. To jak vagony narazily do pancíře. Němci jsou v pasti. Mají velikou nevýhodu. K radosti ostatních se oba vlaky střetly přímo ve skalnatém zářezu. Zde již čekají ukrytí za stromky a hustým křovím další železniční. Mají tolik odvahy! Jako partyzáni, které výpravčí upozornil. Němečtí vojáci se vzdávají. Nemají jinou možnost. Vlak sice vyřadil z provozu první čtyři vozy, ale dvojče, v zadní části pancéřáku bylo neporušené. Zajatí vojáci byli odvedeni do Slaného a uvěznění ve zdejší skladišti. Zbýlé trosky pancéřového monstra byly odstraněny. A protože Čtyři sta třicet čtyřce se nic nestalo, odtáhla zbytek pancéřáku na nádraží. Druhého května 1945. Jílkovi volá kamarád z Prahy: „Potřebujem, abyste nám dovezli zbraně z muničáku u Roztok!“ Telefonem se linula střelba a svištění kulek. „Nojo, ale ten je střežej Němci!“ dodal nejistě Jílek. „Když se vám podařilo vyřadit pancéřák, tak tohle zvládnete taky. A ke všemu tam je asi jenom deset mužů s velitelem.“ Ještě tu noc se vydal „vlak odboje“ na cestu. V půl jedné ráno byl před vjezdem do muničního skladu. Jílkův známý, který docela ovládal němčinu, šel spolu s ním za zdejší velitelem. Vůbec jim nešlo do hlavy, jak se jim to povedlo tak snadno. Dostali se až k veliteli a Jílek povídá: „Řekni mu, že jsou v obklíčení a jestli nechtěj mít problémy, tak ať nám vydaj, co potřebujem.“ Velitel nakonec zbraně vydal a Jílkovu vlaku nic nebránilo v cestě na pražské Smíchovské nádraží. V pět hodin byl vlak v cíli. Všichni je vítali. Měli je za hrdiny. A Jílek pronesl: „Brzo tahle válka skončí.“ Jako by tušil, že za týden Německo kapituluje.

Jakub Bechyně

PRO MALÉ LUŠTITELE

Doplňte a v prvním sloupci vám vyjde tajenka

1. Zvířata můžeme vidět v ...
2. Druh pštrosa
3. Partner krávy
4. Říční korýš
5. Cizokrajný papoušek

Vyškrtejte slova a poté zakroužkujte zbylá písmena, popořadě je přečtete a vyjde vám tajenka:

H	A	D	I	P	E	S
O	P	I	C	E	K	Y
V	O	S	A	L	L	S
N	R	L	E	I	E	E
I	A	D	Ň	K	K	L
V	C	Á	Č	Á	T	O
Á	I	E	K	N	U	S
L	O	S	Y	I	S	Y

Najdi a vyškrtej: Hadi, pes, hovnivál, losy (dvakrát), raci, eklektus, pelikáni, sysel, opice, vosa.

Čačina nejí

OPRAVTE NÁZVY DĚL

- a) Bludiště světa a ráj srdce
- b) Z deníku kocourka Zelenoočk
- c) Králík Vávra
- d) Přivedla žebráka na náměstí
- e) Romance o Karlu VI.
- f) Pohlednice
- g) Slezské balady
- h) Jeníčkova cesta
- i) Malý bobek
- j) Písničky komické
- k) Pohádky z mechů a rákosí
- l) Ferdík brabenec

Jonathan Mark shromáždil vzorky tří marťanských rostlin a živočichů, aby je přivezl zpět na Zemi: chumlu, tvrdíka a čačinu. Měl však starosti. Jeho vznášedlo nebylo dostatečně velké, aby uvezlo více než jeho samotného a jeden ze vzorků. Mark přitom nemohl nechat marťanské tvory bez dohledu. Věděl totiž, že chumly při sebemenší příležitosti pojídají tvrdíky a tvrdíci a čačiny nejí vůbec. Ostatní astronauti byli zrovna daleko od lodi. Jak mohl Mark dovést vznášedlem do kosmické lodi chumlu, tvrdíka a čačinu ta, aby byli všichni neustále v bezpečí?

- 1.) Mark odvezl tvrdíka do lodi a nechal ho tam.
- 2.) Sám se vrátil.
- 3.) Pak transportoval čačinu a vyložil ji na lodi.
- 4.) Naložil tvrdíka a vrátil se s ním zpátky.
- 5.) Potom transportoval chumlu a nechal ji na lodi s čačinou
- 6.) S prázdným vznášedlem se vrátil zpátky.
- 7.) Nakonec přepravil tvrdíka.